

MIILANG

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

AASTAST

VEEBRUAR 2012

Kes esindab HTGd
telemaastikul?

Mart Laar
avab **NATO**
telgitaguseid

*Missid ja
misterid
valitud*

ARVAMUS

Ik 16-17

HUMANITAAR- PRAKSID

Humanitaaridest abitu-
riendid lõpetasid konve-
rentsiga oma praktikumid

JAAGUP REPÄN

Poiss, kes ei
karda olümpiaade

PERSOON

Ik 6

PERSOON

KERLI ORAV PUURAND

Armastab matemaati-
kat ja õppimist!

Ik 12-13

TALLINNA REAALKOOLIL KÜLAS

Ik 14-15

- PILDIL KAISA JÕGEVA (12c) KOIT TOOMET PARODEERIMAS

MIILANGU UUS VEEB ON VALMIS!
HAARA NUTITELEFON JA KAE JÄRELE!

Austus sulle, mulle ja meile kõigile

Vana-Kreekas oli pedagoog (*paedagogos*) usaldusväärne, sageli vanem ja kogenum ori, kellele usaldati laste saatmine kooli ja nende tagasitoomine. Pedagoogi ülesandeks oli laste järele vaadata, et nendega midagi tee peal ei juhtuks. Ja tänapäeval? Ega väga palju ju polegi muutunud. Tõsi, käe kõrval nad meid koju ei taluta, sest oleme ise võimelised üht jalga teise ette tõstma ning koduteed üles leidma, kuid usaldusväärsed, kogunud ning sageli vanemad kui meie on nad küll. Pedagoogidest ja õpetajatest on viimasel ajal liigagi palju räägitud. Jah, kaua võib? Kas aga keegi meist vahel ka mõtleb, kui palju nad tegelikult endast annavad, et nende õpilastel läheks hästi, nad saaksid asjadest aru ning nende tulemused ja edasised püüdlused oleksid sama kõrged nagu ühele tublile unistajale kohane? Kui mitte varem, siis vabariigi aastapäeval see juhtub. Tunnustatakse neid, kes on tunnustamist väärt. Toid ja töö tegemist on omavahel võrrelda paganama raske, kuid tähtis polegi ju töötada tähelepanu jaoks, tähtis on anda panus oma tööle ja anda endast kõik. Meie armsad õpetajad annavad endast kõik ja ma siiralt lootan, et selle suure töö tasuks saavad nad ka midagi meilt kui hukka läinud ning energiat imevatelt noortelt vastu. Ma usun, et nõustute minuga, kui avaldan koos teiega austust õpetajale, kes on väärtus meie koolimajas ning iga matemaatikahuvilisest õpilase õnn. Aitäh, Õpetaja Hele Kiisel, et olete aidanud ja teinud matemaatika nii selgeks kui vähegi võimalik. Mis siin salata, pole kahjuks saanud Teie tunnis istuda, kuid see ei tähenda, et minuni poleks jõudnud kiidusõnad ja tunnustus Teist kui imelisest õpetajast. Oeh, tore on koolimajas

selliseid inimesi omda, kas pole? Ja ärgem arvake, et Hele Kiisel on ainuke. Neid on veel, leidke nad üles ja hoidke neid!

PEA-TOIMETAJA
KRISTI LUHA

Treffnerist ei väsi

FOTOD MARI-LIIS KULLAMAA

Selle õppeaasta viimased uisusammud on nüüdseks tehtud: Kes tuli Lõunakeskusesse õp-pima, kes uisutama. Tuli hingelised õppurid tegid mõlemat korraga. Tublid!

JUHENDAJA

Age Salo

KÜLJENDUS

Bruno Saar

FOTOD

Mari-Liis Kullamaa

Siim Oks

VEEBIMILLANG

Mihkel Eidast

PEATOIMETAJA

Kristi Luha

TOIMETUS

Bruno Saar, Laura Porovart, Liisa Kriipsalu, Kadri Org, Eliisa Ülevain, Norman Kukk, Margaret Koord, Annemari Sepp, Kadri Hiibus, Mariliis Reinkort, Mait Kraun, Liis Lääts, Ruuben Saal

ÕPETAJAD SOOVITAVAD

HELEN KÖHLER

Raamat: Stieg Larssoni triloogia
Saade: Top Gear
Film: Braveheart
Kohvik: Taverna

TOOMAS JÜRGENSTEIN

Raamat: Uku Masing "Neemed vihmade lahte"
Richard Brautigan "Arbuusisuhkrus"
Saade: Vikerraadiost
"Müstiline Venemaa"

Filmid: Mosfilmi
"Ergav kõrbepäike"
Kohvik: Eks need peab
igauks ise avastama

FOTO LANDERASSOCIATES.WORDPRESS.COM

Mobiiltelefonid HTGs

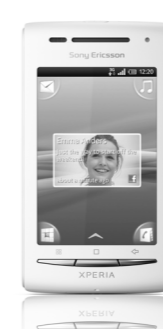
Jõulud on möödas ja kindlasti oli paljudel treffneristidel kingikoti sees ka uus ja uhke mobiiltelefon, mis vastab iga-ti kõige kõrgematele nutikuse astmetele. Uurisime, mida ja missugustel otstarvetel meie õpilased oma "helisevaid" sõpru kasutavad ning millised on need hetkeseisu kõige populaarsemad mobiiltelefonid.

1. KOHT

HTC Wildfire

2. KOHT

Sony Ericsson
Xperia X8

3. KOHT

Samsung
Galaxy Mini

1. KOHT

Mängud

2. KOHT

Äratuskell

3. KOHT

Kaamera

Statistika keeltest ja nägemisest

Kas sina teadsid, et ainult 69% õpetajatest suudab oma keelt torru ajada või seda, et tegelikult ei ole seoses käelisuus ning see, kumb põial jääb sõrmi ristates peale. Aga oled sa hoopis kursis sellega, kui palju õpilasi kannab meie koolis prille või kontaktläätsi? Võrreldes linna-vaatlusega on meie noored lausa 2,25 korda kehvema nägemisega. Tundub, et meie vanad ja väetid abiturien-did kannatavad puuduliku nägemise all kõige enam, see protsent on lausa 51,7. Kõige rikutumate silmadega on meie koolis loodusarru kuuluvad õpilastel ning kõige parem nägemine kuulub humanitaarklassidele. Selliseid huvitavaid hüpoteese ja nende leitud järeldusi otsisid 12c klassi õpilased ning selliseid põnevaid statistilisi uurimisi tuleb teha kõigil tulevastel abiturientidel matemaatikatunnis. Laske loovusel lennata ja kaasake ka õpetajaid!

Oskar Luts umbes 40-aastasena: Meie armastatud kirjanik oli alati pigem kõrvaltvaataja ning avaldas siis oma mõtted kaante vahel

Minust jääb maha „Kevade“, aga mis Sinust?!

Tammsaare päeval käis Lutsu aasta puhul õpilastele kirjanikust lähemalt jutustamas Oskar Lutsu majamuuseumi kuraator Liivi Rosenvald.

TEKST LAURA POROVART

FOTOD ERR

Sada aastat on kevadel möödumas sellest, kui kahekümne viie aastane Luts sai siitsamast lähedalt, Rütli 2 asuvast „Noor Eesti“ kirjastusest jah-sõna „Kevade“ kirjastamiseks. „Kevade“, mille esmatrükk maksis tollal 10 kopikat, võrdus kümne kilogrammi leivaga. Ja selgub, et leidis palju eestlasi, kes eelistasid leivale head eesti lugu, sest mis muu ta siis oli, kui eelkõige eestlaste raamat! Isegi vahetuv võim ei suutnud Lutsu veenda teost punaseks ümber kirjutama. „Kevade“ ta jäi.

Vaikne genius

Luts, olles „Kevade“ trükkimise ajaks jõudnud juba kodanike tajudes sillutada väikese

raja Postimehes ilmunud luuletuste abil ning hiljem Päevalehes ilmunud tõlke kaudu, oli tavaelus olnud vaikne ning armastanud vaikust. Seetõttu leidsid suuremad kirjanduslikud ettevõtmised aset pigem ööhämaruses kui päevavalgel. Lõunaajal käis Luts kohvikutes ning suhtles tolaegse haritlasrahvaga.

“
Võib-olla ongi hullus üks geniaalsuse esinemisvorme?”

Humorikas hull

Oskar, olles Eesti üheks esimeseks nii-öelda läbi „uumuriprisma“ kirjutajaks, olevat ise vähe avalikult naernud. Naernud ja nutnud olevat ta salaja ja vaikselt enda ette. Seetõttu kahtles ta abikaasa ka mehe mentaalses stabiilsuses, aga võib-olla ongi hullus üks geniaalsuse esinemisvorme? Samas fakt, et Luts vähe naeris, ei välistanud seda, et ta nalja teha ei mõistnud. Mõis-

tis ja kuidas veel! Põdedes vähki, olevat ta öelnud, et tema ei ole mitte Oskar Luts, vaid Oskar Vähk. Ning haigevoosis lamades olevat härralt küsitud, kuidas läheb. Luts vastanud: „Läheb nagu lükkad, aga alati viltu!”

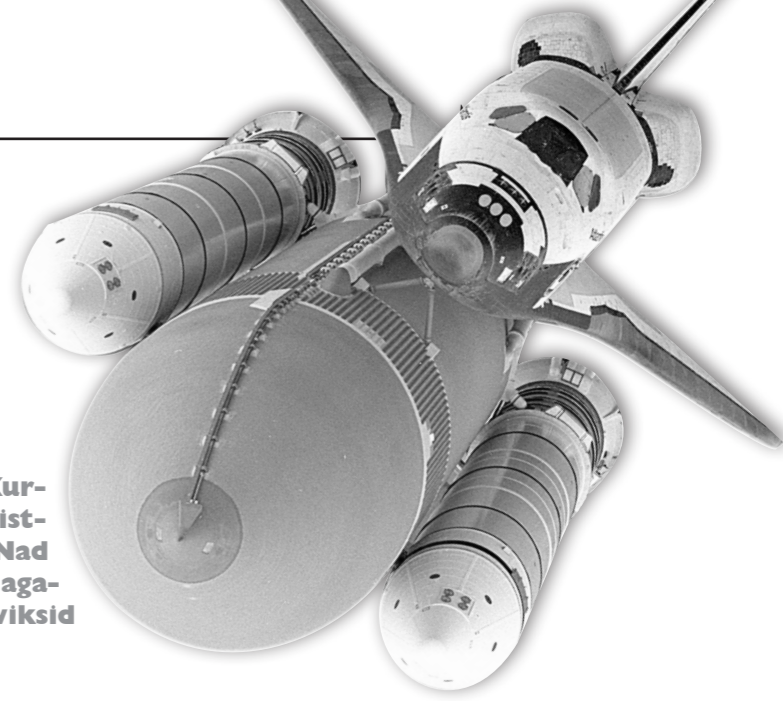
Sada kaksikümne viis aastat on möödunud Oskar Lutsu sünnist. Tootsi, Arno ja Teele isa, seemne istutaja sünnist. Lilled. Heinamaa. Päikesepaiste. Kevadeni!

Aitäh sulle, Oskar: Kirjutasid Tootsi ja Arno tulevaste põlvete mällu iga-veksel!

Meie poisid raketisaates

Meie kooli õpilased Kristjan Kalve (10.d) ja Siim Kurvits (10.c) valiti ETV teadmishimuliste noorte võistlusele „Rakett 69“, mis on eetris igal laupäeval. Nad jutustavad sellest, mis toimub telgitaguses, ning jagavad näpunäiteid julgetele ja vapratele, kes sooviksid järgmisel hooajal osa võtta.

TEKST LIIS LÄÄTS

FOTOD ERR
FLICKR

Miks on saate pealkirjaks just „Rakett 69“?

S: Väidetavalt valiti see nimi aasta 1969 järgi, kui inimesed Apollo 11ga Kuul käisid. Aga ma arvan, et pealkiri on piisavalt fantaasiapärane, et kõik näeksid seal midagi omamoodi.

Kas saade on kuidagi koolis ka kasu toonud või õpetajaid sõbralikumaks muutnud?

K: Päris midagi sellist küll pole olnud. Aga õpetaja Parisooga juhtus nii, et tegin klotsijooksu ja siis ta küsis minult, et kas ma näitan raketikiirust.

“
Naljakas on sellel, kes meie tagant koristama peab.”

Kaks vaprat rebast, kes näitasid oma tarkust, osavust ja teadmisi: Siim Kurvits (vasakul) ja Kristjan Kalve. Hetkel saame pöidlaid hoida ainult Siimule, sest Kristjan on kahjuks juba saatetest välja kukkunud.

Mitu saadet filmitakse korraga? Kui kaua lindistamine kestab?

S: Tavalisel võttepäeval lindistatakse 1-2 saadet ja ühe saate lindistus varieerub suuresti. Aega kulub umbkaudu 4-7 tundi. Võttepäevad on väga pikad ja tihti võtavad terve nädalavahtuse.

Kas teil mingeid naljakaid olukordi ka nende võttepäevadel on juhtunud?

S: Huvitavamaid asju näidatakse kindlasti saates ka. Aga „naljakas“ on kindlasti sellel, kes meie tagant koristama peab.

K: Mõni nali on jälle lihtsalt nii teemasine.
S: Ma olen natuke vales võistkonnas naljade jaoks, ma sain aru, et Sinised on see sokiväänamisvõistkond. (Ühes saates kallati Sinise meeskonna Taavile vett jala peale - toim.)

Kuidas on ettevalmistusega? Kas ainult kooliharidusest piisab?

S: Minu meelest on suur osa ülesannetest sellised, mida koolis ka lahendatakse, näiteks magneti ehitamine, indikaatorid ja sellised asjad. Loovus on ka oluline. Tegelikult on ju nii, et seal on ka meist kuus aastat vanemad inimesed ja me võistleme ikka võrdselt.

Kas te Raadio 2-st kuulate ka „Rakett 69-ga“ seotud saadet?

S: Ei. Seda teeb muidu Andres Juur, kes koostab ka saatele küsimusi.

Kas kuulsus on ka kuidagi teieni jõudnud/tuntav?

S: Ei tunne ja loodan, et ei saa tundma. Kuulsust saatesse kindlasti jahtima ei läinud.

K: Mitte eriti, tänaval autogrammi veel küsima ei ole tulnud.

Mida annab Facebookis hääletamine?

S: Facebooki hääletuses selgub publiku lemmik, kes saab eriauhinna. Eelmine aasta sai näiteks selle võitja korraldada sõpradele ja klassikaaslastele jäätisepeo. Aga ta ise sõi kõige rohkem.

Kas midagi on veel lõpetuseks öelda?

S: Kuna järgmine aasta tehakse seda saadet jälle, siis ma soovitan kõikidele treffneristidele: mingi kindlasti!

Jaagup Repäni kõigutamatud kulgemised

Kõik me oleme kuulnud noormehest, kelle nime võib näha pea igas infolehe rubriigis „olümpiaadid“ ning keda vahetunnis näeme aatriumis bridzi mängimas. Jah, tegemist on 12.a klassi õpilase Jaagup Repäniga, kes tänu oma olümpiaaditriumfidele pea teises maailma otsas ära on käinud.

TEKST ELIISA ÜLEVAIN
PILDID MARI-LIIS
KULLAMAA

Jaagupi huvi reaalinete vastu ei ole sugugi juhuslik. On ju teada tuntud tõde, et käbi kannust kaugele ei kuku ning et lapsed tihtil-

gu oma ema-isa või vanemate õdede-vendade jälgedes käivad. Sedasi algas ka Rõngust pärit Jaagupi lugu, kelle isa on füüsik ja ema bioloog. Jaagup nendib, et informaatikapisik on suuresti isa teene, kes teda juba seitsmeaastaselt programmeerima õpetas. Olümpiaadide võidurikka teeraja tallus Jaagupi ees läbi tema vanem vend Taavi, kes lõpetas Treffneri kolme aasta eest. Troonipärijaid on sirgumas veelgi: praegu 10.a klassis õppiv Kaarel ja veel alles keskkooliaega ootavad noorem õde ja vend.

Kaardid ja mõtlemine: Kus need kaks asja kohtuvad, on Jaagup alati kohal.

Ainevõistlused kui hobi ja elustiil

Olümpiaadid on alati Jaagupi elus tähtsad olnud. „Kooli mõttes on olümpiaadid põhilised – eesmärgiks ei sea ma hindedeid, vaid võist-

luste tulemusi. Füüsikatunnis ma ei mõtle, et kui hästi ma arvestuse ära teen, vaid kuivõrd ma teemast aru saan ja teadmisi olümpiaadil kasutada oskan.“ Jaagup on võistlustulle astunud kuues aines: informaatika, füüsika, matemaatika, keemia, bioloogia ja sellel aastal esmakordselt ka ajalugu. „Füüsika on neist kõige lähedam, kuid informaatika on see, mis kõige paremini välja tuleb,“ hindab noormees oma seniseid saavutusi. „Füüsikas on konkurents suurem. Informaatikaolümpiaad on alles arenemisjärgus – osalejaid on veel vähe, kõikides koolides informaatikat ei õpetatagi.“ Kokku on ta seni osavõtnud tosinast olümpiaadi lõppvoorst, millest pooled on rahvusvahelised. Tõesõna on noor geenius jõudnud kaugele nii saavutuste kui distantsi mõttes – ta on võistelnud Tai, Kanada, Bulgaaria, Saksamaa, Taani ja Rootsi areenidel ning toonud koju pronks- ja hõbemedaleid.

Ometi ei piirdu Jaagupi elu vaid arvutitaga istudes või füüsikalooenguid kuulates. Ta on mänginud hobi korras jalgpalli juba sest ajast, mil oli

põlvepikkune. Samuti armastab ja harrastab noormees jalgrattasõitu.

Mis saab edasi?

Üsna etteaimatavalt plaanib Jaagup minna õppima füüsikat. Üheks pürgimist väärivaks mäetipuks ja unistuseks peab noor teadlane lennundusinseneri ametit, kuid tegelikult spetsialiseerumisest veel rääkida ei oska. Sellepärast, et olümpiaadikarjäär õige pea otsa on saamas, Jaagup kurb ei ole: „Ülikoolis on enda võistlused ja teised asjad, milles end proovile panna.“

Vastuvaidlemise mõjuvõim

Ennast iseloomustab Jaagup nõnda: „Ma arvan, et olen rahulik, laisk, tagasihoidlik ja justkui iseenesest kulgev inimene. Samas meeldib mulle vaielda ja diskuteerida. Kui kirjutan kirjandit, siis hakkab mõte jooksuma alles siis, kui saan millelegi vastu vaielda. Mulle meeldib vaheldus - pärast pikka mõtetööd lähen rattaga sõitma.“ Treffneri koolilt on Jaagup saanud endale sõbrad ja õpetajad, kes on alati olnud toeks ja ole-

Mart Laar

Kui üks riik ründab teist

7. veebruaril käis koolis NATOst ja Eesti kaitsevõimest rääkimas kaitseminister Mart Laar. Pärast loengu lõppu otsustasime Mardi kinni püüda ja temale teravatel teemadel mõned küsimused esitada. Nähes meid ministrile lähenemas, palus direktor Ott Ojaveer kõik kolm lahkelt oma kabinetti, kus mõnusalt pehmetel toolidel istudes hakkasime laua pealt leitud komme näksivat Marti oma küsimustega pommitama. Järgnes vestlus, mille Millang avaldab siinkohal kärbitud kujul.

TEKST MAIT KRAUN, RUUBEN SAAL
PILDID ERR

Kui keegi ründab NATO liikmesriiki, siis kehtib kollektiivkaitse põhimõte ning liiget kaitstakse. Kuid kui Venemaa provotseerib piisavalt, et Eesti oleks sunnitud tegema esimese liigutuse, siis võib väita, et Eesti on agressor. Kas NATO on kohustatud sellisel juhul Eestit kaitsma?

See küsimus on täiesti praktiline. NATO ei ole kohustatud seda tegema. Kõikide sõdade ja ohtude puhul üritatakse vältida artikkel viit. Püütakse vältida otsest sõjalist rünnakut ja leida mingisugune muu lahendus. See, mida me Gruusias nägime, oligi praktiliselt see mudel, millest me räägime. Gruusiat provotseeriti pom-

mitamiseni välja. Teda provotseeriti nii kaua, kuni ta esimesena ulatuslikuma sõjalise löögi andis. Selle tõttu karjub siiaaani ka maailm, et Gruusia oli see, kes suurt Venemaad ründas. See on üks meetod

mida üritatakse ükskõik mis olukorras kasutada, et õigustada sõjalist konflikti. Tegelikult kasutatakse tihti ka sõjalist provokatsiooni, nii nagu tegi Hitler. See, kes Saksa piirijama ründas, see tuli alles pärast sõda välja. Kui 1939 oleks alustatud sõda Eestiga, oleks ajendiks olnud Metallisti põhjalaskmine. Soome puhul Mainila lasud. Kui otsest põhjust ei ole siis see leitakse, kuigi sellised provokatsioonid ei tähenda maailma jaoks seda, et näiteks Soome oleks rünnanud. Aga kui sa ise närvid kaotad ja laskma hakkad tähendab see väga raskeid tagajärgi.

Kõik mis puudutab riigikaitset tähendab seda, et tuleb tegutseda väga külma peaga.

Te väitsite, et selge poolevalik on toimunud 1991. aastast. Kui USA või Iisrael peaks NATO väliselt Iraani ründama, kas Eesti valiks antud juhul pooli või oleks seda sunnitud tegema?

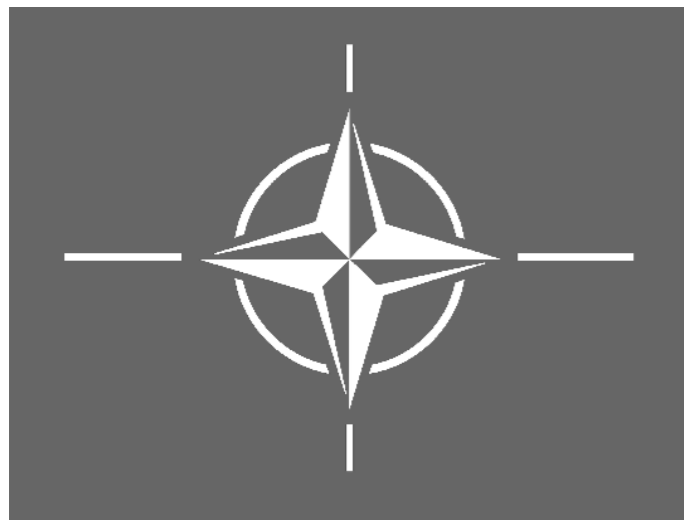
Me ei oleks automaatselt sunnitud, sest tegemist oleks Iisraeli, USA ja Iraani vaheliste suhetega. Kui NATO peaks see küsimus USA palvel päevakorrale tulema, näiteks kui USA oleks sõjalise rünnaku

Sõjatragedia: 2008. aasta 9. augustil saatis Vene sõjalennuk Gori poole teele pommi, millele järgnenud plahvatuses hukkus ka pildil oleva mehe sugulane. Gori asub 50 km kaugusel Lõuna-Osseetia pealinnast Tshinvalist.

Jaagup Repän: Vaikne ja väliselt üsna kinnine poiss, kelle soov teadmisi omandada ja neid aina juurde saada, on piiramatu.

all, siis on NATO kohus langetada selles küsimuses üksmeelne otsus. Sellisel juhul peab Eesti tegema otsuse. Ma loodan väga, et sellist otsust meil ühel või teisel põhjusel teha ei ole vaja, kuna see ei tähendaks lokaalset konflikti. Siinkohal tulevadki jälle küsimused NATO ja esmase kaitsevõime kohta – see on see, mida ma peame arendama. Kui maailmas läheb sõda lahti on kõige tähtsam sellest eemale jääda, loota, et meie ründamine oleks liiga kulukas. See on oht, kus võib ükskõik mis juhtuda. Ma ei usu, et USA võiks kedagi esimesena rünnata. Ma vaatan inimestele näk-

Kui maailmas läheb sõda lahti on kõige tähtsam sellest eemale jääda, loota, et meie ründamine oleks liiga kulukas.

ku Ameerikas ja seda ei paista mitte kuskilt.

Kui Eesti peaks sellise otsuse tegema, siis mille alusel seda tehtaks? Kas väärtuspõhiselt või pragmaatilistel kaalutlustel – vaadatakse, kui-

das käituvad teised NATO riigid?

Kokkuvõttes peame ise otsustama, sest oleme üks NATO osapooltest. Nato teeb selliseid otsuseid koos. Kui NATO läheb sõtta, siis see on NATO ühisotsus. Nii nagu seda on paljude teiste missioonide puhul. Loomulikult on võimalik, et sõditakse väiksemates koalitsioonides, nii nagu oli Iraagis, kuid seal olid taga ÜRO mandaadid ja kõik sellised asjad taga. Kokkuvõttes on see, mida me teeme, ikkagi Eesti otsus. Tihti peale kattuvad meie jaoks pragmaatika ja väärtuspõhine poliitika – see tähendab USA toetamist. Mulle piisas täielikult käimisest Iraagis Saddami troonisaalis, kus olid tema lemmikfreskod, kust ta troonil istudes maailma

nägi. Üks nendest piltidest oli Jeruusalemmast, kust olid ära kaotatud kõik kristlikud pühad. Ilus pilt Jeruusalemmast, aga kristlus oli kadunud. Teised olid Saddami pliiatsid nagu neid kutsuti, raketid, mis lendavad kaootiliselt igale

poole maailma. See, et Saddam maha võeti, oli küll väga väärtuspõhine poliitika. Sellega jäädi isegi olulisel määral hiljaks.

USAs on presidendivalimised tulemas. Obama ja enamik vabariiklastest kandidaate on valmis Iraani ründama. Kuidas võivad teie arust presidendivalimised olukorda mõjutada?

Otseselt ei mõjuta, aga nad jäävadki seda ohtu kasvavalt korrutama. See on jälle selline heidutusvahend. Iraan – ükskõik, mida ta teeb – teeb mingi õuduse, siis USA sekub ja mingil hetkel võidakse minna tahtmatult sundviskese. Kui sa oled kõige õigemate ja paremate kavatsustega võtnud mingeid seisukohti, ja kui siis mingi asi läheb nassu, siis sa hakkad nende seisukohtade järgi toimima. See ongi üsna suur üldine, mitte ainult seda piirkonda puudutav jama. Seda õnne, et sõda Iraaniga jääks lokaalseks konfliktiks, seda ma ei usu. Ma loodan, et nii nagu maailmas paljud pinged ei teostu sõjana, jääb ka see teostamata, sest tagajärjed oleks liiga rängad.

Te ütlesite oma loengus, et tänu sellele, et Ameerikal olid tuumarelvad, ei julgenud NSVL esimest rünnakut teha. Miks ei võiks Iraan oma riikliku suveräänsuse säilitamiseks tuumarelvade luua?

Iraanil sisuliselt on juba tuumarelv olemas, seal ei ole enam midagi luua. Võib vaielda, et kas juba on

olemas, on kohe olemas või on siis olemas, kui nad tahavad, aga see vahe on väga väikene. Sisuliselt tuleb selle küsimuse juures arvestada, et Iraanil on tuumarelv olemas ja see on ka põhjus, mille pärast Iisrael ründab. Iisraelile piisab ühest

tuumapommist, ta on üsna väikse territooriumiga riik. Iisraeli meeleheide on arusaadav. Kui ähvardab kogu sinu riigi ja rahva kadumine ühe hoobiga, siis see paneb sind ikkagi mõtlema. Olukorra muudabki niivõrd keeruliseks see, et seal taga on mitmeid ideid ja tegureid, ajalugu kõige suurem. Ennustada täpselt kuidas üks või teine pool käitub on ülimalt keeruline ja see tekitabki ameeriklastes muret.

“
Ameerika tahab kõike muud kui järgmisesse sõtta minna...

Kas te olete sellega nõus, et vaadates Iraani geopoliitilist olukorda, on nende tuumarelvade välja-töötamine põhjendatud?

(ohkab) Ei. Ei ole. Tuumarelv ei suudaks ära hoida Ameerika rünnakut. Vähemalt praegusel hetkel mitte. Iraani ründamine on ülimalt keeruline, sest kunagi ei tea, mis pärast rünnakut hakkab. Ameeriklastel on pidamas väga lootusetud ja ei tea millega lõppevat sõda Talibani vastu Afganistanis, samuti on nad näinud, mida tähendab sõda Iraagiga. Ameerika tahab kõike muud kui järgmisesse sõtta minna... kõike muud. Iraanile piisab enda kaitseks täpselt sellest, kes ta on. Ayatollade seltskond keerab vindi ikka kõvasti üle.

Maal Saddam Husseinist: Saddam Hussein on sellel Iraagis valminud maalil kujutatud kui müütilist kangelas.

See hirm ümbruskonnale, just Iisraelile, kelle pihta kavatsetakse seda pommi visata, ongi need ülejäänud sündmused käima lükanud. Iisrael on selge sihtmärk, kellegi teise pihta seda pommi ei tahetagi visata. Iraan on seda ise lahkelt kuulutanud.

Ma küsikski nüüd selle tsitaadi kohta, et Iraani president on väidetavalt öelnud, et ta tahab Iisraeli maa pealt ära pühkida...

(kiiresti vahele) Ta on seda korduvalt öelnud. Kas nüüd tuumarelvadega – ta kasutab erinevaid väljendeid. Kogu araabia maailm tahab Iisraeli maa pealt ära pühkida. Kui te näeksite Saddam Hussein kooliõpikuid – kui ma käisin, siis mind kohe huvitas ja ma lasin tõlkida natukene. Esimene asi õpikust: pildid, kuidas Iisraeli sõdur tapab araabia lapsi. Ja nii edasi. Kogu kooliõpik läks ühes suunas. Seal valitseb totaalne vihkamine. Kuigi on selge, et Iisrael ei hakka Iraaki ega Iraani vallutama. Iraagi puhul võis loomulikult Iisraeli süüdistada, kuna ta toetas kurdide vabadusvõitlust. Salaja, aga ikkagi toetas.

Paljud on tegelikult öelnud, et Ahmadinejadi tõlkimisel on tehtud väga palju massimeediale tüüpilisi vigu.

Noh, siiski... ta on siiski suhteliselt ränkasi avaldusi teinud.

Kui isegi, kui sealt natuke tõlkeasju maha võtta, see nüüd väga palju mõtet ei muuda. (naerab) Kindlasti selliseid asju tehakse, teadlikult või teadmata, aga see ei muuda oluliselt kogu pilti, kogu suhtumist.

Iraagi sõjaga on praegu tegelikult selline paralleel, et enne Iraagi sõda ka väideti, et on massihävitusravad.

See oli suur viga. Tohtu viga. Oleks pidanud ütleva täiesti konkreetselt, et mina, George Bush II, lähen parandama seda lollust, mida mu isa tegemata jättis. Seal ei olnud vaja otsida mitte mingeid muid põhjuseid peale selle massimõrva. Iraagis üritasin rääkida kõikide rühmadega – kurdide, šiitide, sunniitide, kõigiga. Iga inimene, keda mina kohtasin, tundis avameelselt tohutut rõõmu selle üle, et Saddami ei ole.

Kas te arvate siis, et õigustatud on massihävitusravade vale toomine...

Jumala mõõda. Neil oleks põhjust olnud küllalt. Ma ei suuda aru saada, mis pärast pidi [selle vale] tooma, kui põhjusi selleks, et Saddam maha võtta, oli küllaga. Oli jutt mingitest massihävitusravade, mida ei olnud kellelgi tõestatud. See tegi tohutut kahju Ameerika Ühendriikide, paljude teiste riikide autoriteedile. Selline valetamine või vähemalt va-

leandmete väljatoomine. Ma ei oska ütelda, kumb see on, seda ma tõesti ei tea. Aga igal juhul oli see väga vale temaatika. Selle asemel, et ütelda nii, nagu asjad on – see mees tapab omaenda inimesi, massiliselt, sadade tuhandete kaupa.

Kas me saame Iraani puhul öelda, et need väited on rohkem põhjendatud?

Tuumarelvade väited on vist... tuumarelvade väited, tundub, et on küll põhjendatud jah.

Kas Leon Panetta ei öelnud paar nädalat tagasi, et selle kohta ei ole piisavalt andmeid? (Viide USA kaitseministri avaldusele 8. jaanuarist 2012)

Neil ei ole piisavalt andmeid, et seda kõike korraga hävitada. Ta on niivõrd suur programm, mis on laiali laotatud üle kogu riigi, mistõttu mina küll isiklikult ette ei kujuta, kuidas keegi suudaks selle programmi korraga kõik minema pühkida, nii nagu Iisrael tegi Iraagi tuumareaktoritega: lasi need ühendreaktorid minema, mis olid müüdnud Prantsusmaa poolt, tollase energiainistri Chiraci poolt, kui veel täiendada, need, mida siis juudid minema pühkisid. Ja tagasid piirkonnas suhteliselt pika rahu. Aga see praegune programm on niimoodi laiali – ja too oli avalik.

Kas teatakse, et on olemas, aga tõendeid ei ole?

Ega keegi pole otseselt ühtegi raketti näidanud, aga enamus, kõik rahvusvahelised tuumateadlased, kes seal käivad, seda ütlevadki, et see on sisuliselt tuumarelv, nii, nagu ta on. Kas ta on valmis ehitatud juba või ei ole veel – selle vahe on minimaalne, kuna see lõpuosa käib veel hästi. Sest keegi ei tea, kas see üldse on või ei ole. Sest ega keegi seda sulle näitama ei tule. Küsimus

ongi see, et milline see hetk on, millal Iisrael langetab otsuse – ega noh, tähendab, Iraagi tuumareaktor, seal ei olnud ka kindlasti tuumarelv. Aga ta muutis tuumarelvade tegemise võimalikuks. See, mis minema lasti.

Üks viimane küsimus veel. Millistel geopoliitilistel tingimustel Venemaa oleks valmis Eestit ründama?

Me peame kõigepealt olema ise täielikult ebaõnnestunud. Seesmiselt. Me peaksime oma riigikaitse olema maha matnud, meil peaks olema majandus põhja käinud, me ei suudaks oma territooriumil kriise lahendada. Sõjad algavad üldiselt meie piirkonnas rohkem siis, kui selleks avaneb võimalus, ehk siis vastaspoolel on mingi nõrkus, kui ta on sellises faasis, et teda on suuteline nõrkuseks mõjutatama. Ega, nagu ma ütlesin, tõenäosus, et keegi ründaks NATOt artikkel 5-st ülevalt poolt – ma pean seda võimalust olematuks. Seda, et NATO üksikut riiki üritatakse rünnata artikkel 5-st allpool – kahjuks seda võib meil juhtuda. Kui keegi otsustab niimoodi segi minna. Nii et kõigepealt on vaja Eesti enda ebaõnnestumist, teiseks on tarvis Lääne enda süsteemide kokkukukkumist ühel või teisel põhjusel. Kindlasti aitab kaasa kõige tugevama lääneriigi, Ameerika Ühendriikide, sekkumine mingisse sõtta. Mingisse, kus tal ei ole lihtsalt piisavalt jõude kuskile teisele poole paisata. Need on kõik tegurid, mis kaasa mängivad. Aga kokkuvõttes sõltub meie saatus meist endast. Ja selles suhtes ei maksa liiga palju muud maailma jälgida, ka mitte põdeda, sest ka ainult meie enda vigade läbi võib meiega midagi halba juhtuda. Ja kui me oma asjadega ise hästi hakkama saame, siis on natukene raskem eeldada, et meiega midagi nii halba juhtub.

Nalja peab saama: Edgar Kurg ja Herman Eensaar olid teineteise lahutamatu kaaslaste kogu õhtu vältel.

Õllekastide asemel raamatud: Poisid näitasid oma jõudu ja vastupidavust koolitarkusi hoides.

Kõige ilusa mad ja enesekindlaimad valitud

20. jaanuaril toimus Hugo Treffneri Gümnaasiumis suu sobis väsitava ja sisuka koolinädala lõppu kui kirss tor

TEKST KADRI ORG

Pärast valikainete lõppu oli projektorite valguses kiirgavasse aulasse kogunenud märkimisväärne hulk publikut, kelle toel ja abil hakati välja selgitama 10 missi- ja 12 misterikandidaadi seast võitjaid. Esmalt toimus casual-riiete voor, kus osalejad pidid riietuma enda stiili päraselt. Kandidaatile esitati erinevaid küsimusi, jälgiti nende kõnnakut ja keha- hoiakut. Eriti suurt tähelepanu

pöörati osalejate enesekindlusele. Missidel järgnes tantsuvoor ning misteritel füüsilise vormi proovilepanek, mis hõlmas endas nii kätekõverdusi, sirgete kätega õpikute hoidmist kui ka sõõrikute söömist ja kõhulihaste treenimist. Ei puudunud ka vabakava, kus noormehed said näidata oma tantsuoskust. Enne võitjate väljaselgitamist toimus veel ka pidulik voor, kus missikandidaadid tulid publiku ette õhtukleitides ja misterid šikkides ülikondades. Paaride kaupa selgitati üksteisele sõnu ning nii mõnigi missikandidaat pidi demonstreerima lipsusõlme sidumise oskust. Vaheaegadel loositi publikule välja kingitusi.

Missi mõtted

Kerli Villemis 10.d klassist sai nii HTG missiks kui ka publiku lemmikuks. Nüüd ootab Kerlit detsembris ees üle-eestiline koolimissi võistlus, kus ta esindab meie kooli. Pärast võitu olid missi emotsioonid laes. „Võimas tunne. Tahtsin kohe sõpru ja sõbrannasid kallistama minna ja tähistada. Hea tunne, et otsustasin ikkagi osaleda,“ kommenteeris ta võitu. Kõige raskemaks pidas Kerli õhtukleitide vooru. „Kartsin, et küsitakse mingeid raskeid küsimusi, millele ma vastata ei oska, ja siis teen endale häbi. Õnneks läks kõik siiski hästi.“ Üldiselt jäi miss korraldusega väga rahule. „Üritus oli hästi korraldatud. Voorud olid loogilises järjekorras ning jätsid piisavalt aega vahepealseks riietevahetamiseks. Nii palju kui ise žürii hinnanguid kuulsin, olid kriitika ja kiitus tasakaalus.“ Kerli lisis veel, et kuna tegemist on võrdlemisi

rejooneline üritus - HTG missi ja misterite valimine, mis dile.

vaba üritusega, ei tasu osalemist karta. Osavõtmine andis talle juurde julgust ja enesekindlust. Kindlasti soovib ta tulevikus ka teistel juba ainuüksi kogemuse pärast osaleda.

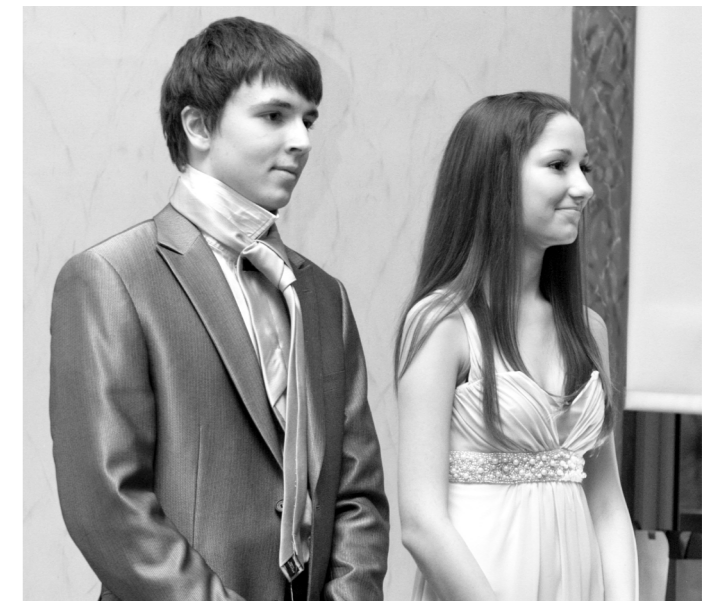
Misteri emotsioonid

Robin Saluoksa (10.c) emotsioonid olid pärast HTG misteriks saamist samuti võimsad. „Eriti mõnus oli see, et ma nägin eelmine õhtu unes, et ma tulen misteriks, ja nii juhtuski,“ paljastas poiss. Mister oli enne võistlust enim kartnud ülikon-

“
Nägin unes, et tulen misteriks, ja nii juhtuski!”

Sponsoritelt saadud kingikotid sisaldasid head ja paremat: Liisi Kala on õnnelik oma teise printsessi staatuse üle.

Mitte... päris niimoodi: Andre Paju ja Kerli Villemis vastloodud lipsusõlme demonstreerimas.

navooru, kuid tegelikult kujunes talle kõige raskemaks spordivoor, kuna sõõrikutesöömine põhjustas talle tõsiseid raskusi. „Riiete valik oli üllatavalt lihtne. Sisetunne ütles, et pean võtma need riided ja kui ma ennast peeglist vaatasin, tundus kõik suurepärase. Soenguga oli vähe raskem lugu. Seda ma tein mitu korda ümber,“ rääkis Robin ettevalmistuste kohta. „Plusse on palju: hea suudleja, kena, sportlik. Miinuseks on aga vähene sõõrikute mahutavus,“ toob poiss enda kohta välja. Samuti tundis mister suurt konkurentsi. „Meid poisse oli ju rohkem kui neidusid. Kõige rohkem kartsin ma Andre Paju osavust, aga õnneks õnnestus seekord teda ületada,“ tõi poiss välja konkurendi. Konkursil osalemine andis Robinile juurde palju esinemisjulgust. „Üritus oli mõnus. Žürii kommentaarid olid tabavad ja kõik oli hästi välja mõeldud. Põhiline oli see, et voorudes sai palju nalja. Kõik oli super!“ jäi mister üritusega rahule.

Enne töö, pärast lõbu

„Ürituse korraldamine oli mulle ja kaaskorraldajatele (Triinu Jõgeda ja Marilin Noorem) kõigile kahtlemata huvitav ja uus kogemus. Tagantjärele vaadates on muidugi palju, mida kiruda võiks, kuid tegelikult teadsime

juba ette, et kõik saajaprotsendiliselt plaani järgi niikuinii ei lähe,“ kommenteeris korralduslikku poolt Liis Laisaar (12.e). „Eeltööd oli meile endilegi üllatusena väga palju. Täpselt ei oska öelda, kuid vähemalt viimasel ürituse-eelsel nädal kulus kogu meie vaba aeg ja tegelikult natukene ka tundide ajast just missidele, misteritele, sponsori-tele ja kõigele muule üritusega seonduvale,“ tõi Liis välja ettevalmistuse mahukuse. Ürituse kava väljamõtlemine oli kõikide korraldajate ühine töö. „Kahtlemata õppisime sellest palju, kuid peamine õppetund selle ürituse korraldamisest on sama, mis vist iga taolise ürituse puhul: alustada tuleb varem ja ei tohi jätta midagi viimasele hetkele!“ tõi korraldajad välja omandatud kogemusest. „Esikolmikutega jäime ise kõik väga rahule. Misteritel seda probleemi väga polnud, kuid just misside puhul oli kahju julguse puudumisest. Võitsidki just need, kes julgesid särada ja olla nemad ise,“ jäid korraldajad missi- ja misterikandidaatidega rahule. Kindlasti soovitati ka teistele tulevikus taolise ürituse korraldamist. Liis arvas veel: „See oli küll raske, närvesööv ja rõõvis meeletult unetunde, kuid oli kõike seda väärt. See oli kogemus, mida lihsalt koolis käimisest kuidagi ei saa.“

Kerli ei mõista neid, kes matemaatikat ei armasta

Paljud on küsinud, kes on see blond naine, kes viib matemaatikaõpetajate ruumis ja oma asjaliku näoga paistab välja, nagu oleks ta õpetaja. Jah, tegemist ON meie uue matemaatika- ja informaatikaõpetajaga, kes humanitaaridest kümnendikele on üsna tuttav. Kerli Orav-Puurand on igatepidi seotud matemaatikaga ja see paistab talle üha rohkem meeldivat.

TEKST KRISTI LUHA PILDID MARI-LIIS KULLAMAA

Tartu on armas ja kodune linn ning siit pole Kerli kunagi kuhugi minna soovinud. Lasteaia päevilt mäletab ta seda, et Jaama tänaval asunud kunagine Vanemuise seltsi sünnimaja oli Kerli jaoks tore ja armas lasteaed, kus rühmi oli 2-3 ja ruumi mängida ja olla rohkem kui küll. Üks eredamaid mälestusi on suupäevast, kui pisikesi marakratte külastas kuulus lavastaja Kaarel Ird ja surus kõigil kätt ka. Esimesse klassi astus Kerli toona A.H. Tammsaare nimelisse Tartu I keskkooli. Jah, meie enda koolimajja, ainult vahega, et siis eksisteerisid väike ja suur maja ning haridust

Sujuv nagu tõusev parabool

anti algkoolist gümnaasiumi lõpuni välja. Algklassiaastad möödusid Laial tänaval Tartu ainsa mantelkorstnaga maja kõrval. Kooli söökla põhjustas vanemates küll pisut hämmingut, sest need sammud, mida väikesed lapsed pidid tegema, et

keldreisse jõuda, olid ikka hiiglama suured. Talvised suusatunde talle väga hästi ei meenu, sest kui need jaanuaris algama pidid, oli lumi läinud ja jooksurigid Tähtvere pargis oli keset südatalve üsna normaalne nähtus. Tuttavatest nägudest meenuvad õpetaja Kerlile loomulikult neljandast klassist peale matemaatikat õpetanud Hele Kiisel, ajalugu õpetanud Maia Käppa ning juba siis väga tegus Aime Punga. Ka Beier andis Kerlile edasi teadmisi kunstiajaloo, kuid sellist suurt õppimist nagu praegu ei suudata küll meenutada.

Kui saabus kätte aeg minna ülikooli, siis see, et matemaatika oli lemmik, ei tähendanud, et see oli üks ja ainus valik. Tegelikult kahtles meie praegune matemaatikaõpetaja kahe teaduskonna vahel: kas õigus või matemaatika. Õigusteaduskon-

õpetajat. Kohale minnes ostuski ta valituks ning andes informaatikatunde, jätkas ta sujuvalt õpinguid magistrantuuris ning omandas ka õpetajakutse. Samal ajal anti talle ka matemaatikatunde juurde ja nii kulgeski õpetaja tööelu aastail 2000-2011 väikeste pausidega Annelinnas.

Hea valik nagu ratsionaalne lahenduskaik

Nüüdseks üle poole aasta meie majas töötanud ja ennast sisse seadnud uus matemaatikaõpetaja on igati rahul. Miks aga koolivahetus hea oli? „No kui on vaba töökoht Treffneris, siis sa peaksid ikka puruloll olema, et siia mitte tulla!“ Tegelikult meeldivad Kerlile väljakutsed ja mis on parem, kui tegeleda veel süvendatumalt matemaatikaga, asendada kulunud viis suuri

arve teineteise all liites keeruliste võrranditega, ja olla õpilastega, kellel on huvi õppida. Endal on ju ka hea meel, kui õpilane küsib ja leiab hoopis kolmanda mooduse, kuidas õige vastuseni jõuda. Kõige hullem õpilane matemaatikatunnis ongi see, kellel endal pole huvi asjaga tegeleda ja ülbe olekuga võtab selle huvi ka teistelt õpilastelt ära. Tegelikult ei mõista ta üldse inimesi, kellele matemaatika huvi ei paku, aga ta teab, et selliseid inimesi eksisteerib. Kerli hindab väga võimalust õpetada oma kunagises kodukoolis ja suudab päris hästi tunnetada seda Tartu vaimu ja Hugo vaimu segu, mis siin ilusas ja arhitektuuriliselt kaunis koolimajas oma tegusid teeb.

Õppida = küllili keeratud kaheksa

Kui Kerli enda järel kooliukse sulgeb ja vaimsest pingutusest veidi taastub, sest ega õpihulmised noored pole naljaasi, ei lähe meie matemaatik koju jalgu seinale viskama, vaid suunab oma tee ülikooli poole, sest

Tasa ja targu: Miinusmärk sulu ees muudab märgid sulu sees.

õppida on ju tore ja õppimine on tema hobi. Kõigi lootuste ja ootuste kohaselt peaks tasa ja targu sõuda armastav õpetaja kunagi saama kätte filosoofiadoktori kraadi matemaatika erialal. Mis saab aga siis, kui see hobi lõpeb? Kerli sõnul hakkab ta siis soome keelt õppima,

vist on ema kunagise täitumata unistuse teostegemine. Uueks avastuseks on meie õpetaja leidnud kino ja filmid. Ja kui keha vajab liigutamist, siis toimub see Pilatose trennis.

MOTT.

Juhtides tähelepanu tema oranžilembusele ning küsides, kuidas on suhe oravatega, lähevad Kerli silmad särama. „Oravad on toredad loomad ja nad väga meeldivad mulle! Mul on ise-

“

No kui on vaba töökoht Treffneris, siis sa peaksid ikka puruloll olema, et siia mitte tulla!

sest teda on üdini ära tüüdanud tema tuttavate põhjaestlaste suhtumine, et teie seal Lõuna-Eestis soome keelt ju ei oska, aga meie näed sa oskame, sest meil on see Soome televisioon ju kogu aeg olnud. Kui ta õhtul koju jõuab, siis leiab ta aega ka oma laste jaoks, kellest üks õpib hetkel tähti kokku veerima ja teine omandab teadmisi neljandas klassis ning paistab juba silma kui üsna humanitaarne tütarlaps. See väike tüdrukuke tegeleb aga üsna mehise spordialaga: nimelt käib pisike Marie-Helene karate trennis. See

gi MSNis orav!“ Kooli ajal ei sallinud ta oma perekonnanime üldse, kui aga tuli aeg mehele minna, siis ei tahtnud ta kuidagi sellest nimest loobuda. Nii saigi Kerli Oravast Kerli Orav-Puurand. Kui aga oma armsat õpetajat ära tahate osta, siis oravakommid pole üldse mitte lemmikud, tegelikult on Mesikäpp ikka palju magusam ja maitavam komm, ja kui sellest on veel vähe, siis kontrolltööde kaunistamine pisikeste oravatega teeb õpetajale rõõmu ja ehk muudab teiegi päev rõõmsamaks!

Kõlisõrmuse elu pole igavene

Mõnda aega tagasi liikusid igas klassis kooli sõrmuseid puudutavad küsitluslehed. 11 tagastatud lehe põhjal selgus nii mõndagi huvitavat. Ka huvijuht Uve Saarel oli sõrmuste kohta üht-teist rääkida.

TEKST LIISA KRIIPSA LU

Õpetaja Saare jutust selgus, et sõrmused on tegelikult hea kvaliteediga ning ei tohiks kergesti katki minna. Seda muidugi juhul, kui tegu pole väärkasutamise ja sama kehtib täkete kohta sõrmuse glasuuris. Uve Saar märkis, et sõrmus on siiski ehe, mida tuleb hästi hoida: enne füüsilise töö tegemist on soovitatav sõrmus käest ära võtta ning samuti võetakse ehted ära magama heites; sõrmust tuleks hoida pöru-

Sõrmused sõrme: Kandkem, hoidkem ja väärtustagem oma sõrmuseid nii nagu oma sõprugi.

est; soovitatav on kanda sõrmust käes, mis ei ole kirjutamise käsi.

Kui sõrmus juhtub siiski katki minema, saab selle õpetaja Saare kaudu lasta tasuta korda teha. Seda juhul, kui sõrmus on katki vaid jootekohast, ei vaja uuesti vormimist ning sellel puuduvad väärkasutamise jäljed (nt. pudeli avamisest tekkinud kriimud hõbedal). Kui sõrmus kaob ära, on uus võimalik saada samuti Uve Saare kaudu. Soovitatavalt võiks enda uue sõrmuse soovist teada anda õppeaasta algul septembris, kui nagunii rebaste sõrmuste tellimus sisse antakse. Aasta keskel on samuti võimalik sõrmust parandada lasta või uut tellida, kuid sellest tuleks parem hoiduda, sest see on kullasepale lisatöö.

STATISTIKAT

- Kokku on kaotatud 29 sõrmust. Neist 15 kuulusid noormeestele ning 14 neidudele.
- Üks sõrmus on kaotatud Amsterdami, üks sõrmus puhkab Vahemeres ning üks Vaikses ookeanis.
- Kaks noormeest 12.b-st kinkisid oma sõrmuse neiuale.
- Jootekohast pooleks läinud sõrmuseid oli 11, deformeerunud sõrmuseid 2.
- Üks sõrmus on endale leidnud koha mõne tulinuka käes.
- Üks HTG sõrmustest on hävinenud Mordoris!

Kui sõrmus läheb katki, saab selle õpetaja Saare kaudu lasta korda teha

Ka vilistlasena on võimalik kooli kaudu lasta uus sõrmus tellida või vana parandada. Õpetaja Saare juures käivadki sõrmuse asjus rohkem vilistlased kui praegused treffneristid. Huvijuht põhjendab seda asjaluga, et kooli ajal üldiselt sõrmused katki minna ei tohiks, sõrmuste ebakohad hakkavad ilmnenema alles neljandal või viiendal aastal pärast sõrmuse kättesaamist.

Lõpetuseks pani Uve Saar meile kõigile südamele, et koolisõrmused on õrnad ning nendega ei tohiks hooletult ringi käia – siis ei tohiks ehteid ka vigastusi tekkida.

Seega – enne, kui keegi meist hakkab kurtma sõrmuse või glasuuri kvaliteedi üle, tuleks üle vaadata sõrmuse kasutamise viis.

Härmakate (eba)õnn: Päeval, mil härmakad meil käisid, pakuti mak-sakastet.

MHG maitseb koolilõunaid

Miina Härma Gümnaasiumi koolileht „Tabula Rasa“ uuris mida, kui palju ja kui maitsvat koolilõunat suudavad pakkuda kolm kooli: Miina Härma Gümnaasium, Jaan Poska Gümnaasium ning meie kool. Härmakate koolilehe lõpptulemusena selgus, et ideaalset koolisööklit ja koolitoitu polegi võimalik leida. Parim lahend aga oleks selline: HTG söökla välimus ja hubasus + JPG toit + MHG suhtumine ning sõbralikkus = ideaalne koolisöökla.

HTG võluv hubasus

Siin on kulluke nende koolilehes ilmunud artiklist, kus kirjeldatakse meie kooli sööklit: „Sisenesime HTG sööklasse ning kohe tekkis selline mõnus hubane tunne. Söökla oli ilus ja korras, õpilased ja õpetajad sõid rahulikult ning kõigil oli kuidagi hästi chill olla: näiteks istus aknaaluse laua ääres kamp noori, kes parasjagu tähistas meeleolukalt šokoladikooki süües kellegi sünnipäeva. Mõnus. Koolisööklas söömine on Treffneris väga populaarne - pole ka imestada, sest menüüs on valida tervelt kolme erineva toidu vahel: tavaline koolitoit, taimetoit ning nn poiste menüü.“ Kogu artiklit on võimalik lugeda MHG kooli kodulehelt, kuhu lähapäevadel peaks ilmuma ka „Tabula Rasa“ viimase numbri veebiversioon.

Täppistööd tegemas: Loodusharu suvepraksis õpib igaüks, kust torgata putukale nõel sisse, et ta ei puruneks.

Praktilised treffneristid

Valdav enamus treffneristidest on nii hõivatud enda õpingutega, et neil pole olnud aega uurimaks, mis toimub teiste harude praktikumides. Praktikumide ajalugu on kirev ning oma osa mängivad selles nii toredad juhtumised, aga paraku ka äpardused.

TEKST LIIS LÄÄTS

PILT RASMUS VAHTRA

Praktikumide ajalugu ulatub lausa 1960.-datesse aastatesse, kui loodi matemaatika ja füüsika eriklassid. Näiteks meie kooli staažikad töötajad Madis Reemann ja Aime Punga käisid vastavalt füüsika ja matemaatika paralleelklassides. Uued tuuled hakkasid puhuma üheksakümendate alguses, kui loodi uus õppesüsteem ning HTG-s avati loodusklass. Kõige eriskummalisemad praktikumid on olnud ilmselt klaasipuhumine, mis oli alguses osa loodusklassi praktilistest kursustest ning elektrikutõid sisaldav füüsikapraktikum vene ajal.

Kord

Kui tänasel päeval toimuvad matemaatika ja füüsika praktikumid üle nädala, siis vanaasti toimusid vähemalt füüsikapraktikumi tunnid viis korda nädalas. Bioloogiapraktikumid toimusid loomise alguses viis päeva, mis tähendab, et tänapäeval on need peaaegu kaks korda lühemad (3 päeva).

HTG-l on koostööleping Tartu ülikooli loodus- ja tehnoloogiateaduskonna ehk LOTE-ga

EBATAVALISED JUHTUMID

- Keemias ulatus kahe õpilase gaasipõleti leek peaaegu laeni. (Asjaosalised kommenteerisid: „Me keetsime bensiini!“)
- Bioloogia välipraktikumi läks üks tüdruk kontsakingade ja pikkade kunstküüntega.
- Zooloogia välipraktikumis püüdsid tüdrukud herilasi peopesa. Ka ujurivastseid on käega püütud. Muidugi mõista olid tulemuseks paistes pihud.

ning seetõttu juhendab mitmeid reaali- ja loodusklasside praktikume kõrgkooli teadurid või õppejõud. Üht kursust juhendab ka Maaülikooli õppejõud.

Kasu

Peale selle on praktikumid andnud mõnele usinale õpilasele tuge uurimustöö kirjutamiseks. Selliseid entusiaste pole seni olnud väga palju, kuid see-eest on nad olnud edukad.

Näiteks vilistlane Riinu Ots, kes lõpetas 2009. aastal, tegi biofüüsikaga ning kirjutas uurimustöö saasteainete mõtlemisest. Tema töö võitis mitmeid auhindu isegi Ameerika rahvusvahelisel noorte teadusmessil. Preemiaks sai ta reisi Hiinasse ja tema nimi pandi asteroidile.

Muidugi on praktikumid olnud paljudele tejuhiks elukutse valikul, aga paljud vilistlased on märkinud, et ka täiesti teist-

sugustel aladel on koolipraktikum kulunud ülikoolis marjaks ära. Näiteks Madis Reemann rääkis, kuidas tema tütar, kes on õppinud arstiteaduskonnas, sai oma kursusel mitmete praktiliste töödega kõige paremini hakkama, sest Treffneris oli ta saanud juba kätt harjutada, seda küll füüsikapraktikumis.

Õpilaste arvamus

Õpilaste arvamusel lähevad praktikumide osas lahku. Suurel määral on vastukaja positiivne, kuid leidub ka õpilasi, kes mõtleavad, et mõni praktikum võiks lausa olemata olla. Loodusklassid on enamasti rahul, kuigi leidsid neid, kes kurtsid, et vahepeal oli veidi raske. Reaalide seas oli rohkem laharvamus: mõnedele oli üks praktikum liiga kerge, teine liiga raske või igav. Mõnati ka seda, et juhendajad võiksid rohkem selgitustööd teha.

Koos sai tehtud palju: Reaalkooli õpilased ning treffneristid jaotati töögruppidesse ning pärast naudititi üheskoos oma töö vilju.

Sõprus reaalkooli võlumaailmas

Jah, trotsides külma ja lootes, et bussi küttisüsteem ei ütle poole tee peal üles, istusid umbes 40 treffneristi 3. veebruaril bussi, et võtta sõit ette Tallinnasse ning pidada maha üks korralik sõbrapäev koos Tallinna Reaalkooliga.

TEKST KRISTI LUHA

PILDID MARI-LIIS KULLAMAA, RASMUS VAHTRA

Käre pakane ei olnud rivist välja lõõnud ühtegi realisti, sest kõik nad ootasid meid juba uksele ning juhatasid rutakalt sammul üleriistest lahti saama. Paksud mütsid, joped ja saapad virnastatud-nagistatud, panime nimesildid rin-

da ning kergelt punapõksed treffneristid jagati vastavalt töögruppidele laiali ja saadeti majaga tutvuma. Jah, maja on uhke ning väärikas. Pisut oli küll harjumatu näha pisikesi jupatseid kiirelt-kiirelt treppidest üles ja alla jooksmas, kuid suur koolimaja tundus

nendeta üsnagi kõle. Eks koolile annavad hingamise ikkagi õpilased ja sellises suures koolis on iga pisike ja suur selle hingamise üks osake! Mõnekümne minuti pärast said realistid ja treffneristid kokku neljandal korrusel, et äsja, juubeli tähistamiseks avatud ajateljel kaeda väikest tutvustust Reaalkooli ajaloost. Ajatelg oli ülimalt efektne ning rohke pildirea kõrval jooksis paralleelselt ka eesti ajaloo ajatelg. Pudirida, vabadusvõitlejad ning uhke sõrmusetseremoonia olid vaid mõned infokillud, mida teame nüüd Tallinna Reaalkooli ajaloost ja traditsioonidest. Kuna

Suur koolimaja tunduks ilma jupatsite- ta üsnagi kõle.

me seal üleval ajatelje juures juba koos olime, ei olnud realistidel meile kahju näidata nende kõige uuemat moodust, kuidas õppimine oma õpilastele veelgi lähemale tuua: nimelt näidati meile liftiga transportitavat suurt seifimoodi kasti, kus sees asus täpselt 36 rüperaali, mida on hõlbus klassist klassi sõidutada ja vajadusel nõndaviisi, tehnoloogia abil, õpetusi jagada. Kas pole mitte hea idee?

Tõelised reaaliid

Edasi oli meil aeg käia koos oma realistidest sõpradega tundides. Oh seda imet! Jah, nad lahendavad füüsikaülesandeid ka vahetunnis ja tegelikult suure osa ka ajalootunnist. Seda ajude raginat oli tunda ja ega õpetajagi sellest mööda ei vaadanud. „Kas Kuurme andis teile jälle mingi raske ülesande lahendada?“ ja mõni hetk hiljem „Kas saite oma vastuse kätte?“. Tõsi, kalkulaator on

rohkem moes kui ajaloovihik. Miks ma küll imestan, ma istun Tallinna Reaalkoolis ja koos vägagi reaalselt mõtleivate inimestega! Tund oli alles alanud ja juba oli ta läbi. Paaristundideta koolipäev tundus veidi veider, aga

eks nendelegi tunduks meie 90 minutit ajude ragistamist liiga pikk ja harjumatu. Vahetunnis juhutati meid sööklasse, kus täideti meie kõht hea ja pare-

Kõva sõna: Reaalkool näitab oma portatiivset arvutiklassi!

maga ning edasi suundusin mina oma sõbraga füüsikatundi, kus oli külas reaalkooli vilistlasest neiu, kes õpib ja teeb teadust üle lombi. Väga huvitav ja silmaringi avardav tund, sattusime õigel ajal olema täpselt õiges kohas.

Oh seda imet! Jah, nad lahendavad füüsikaülesandeid ka vahetunnis.

Koos loomise rõõm

Pärast tarkuste omandamist oli aeg minna töögruppidesse ning nii toimuski paari tun-

ni jooksul klassiruumides ja aulas vilgas tegevus: maaliti, joonistati poose, tehti ehteid, tutvutsati õppeprogramme, loodi värssnäidend, moodustati ühe õhtu bänd ning avastused imelises teaduses lõppesid pauguga vabas õhus. Pärastlõunal naudititi ajalooühingulises aulas etteasteid, muusikat

ja tippheks võib p i d a d a näitegrupi naerutavat etteastet, kus omal k o h a l

ja au sees olid Koit Toome (Kaisa Jõgeva), Evelin Ilves (Linda Eensaar), Anton Hansen Tammsaare (Jan Teevet), Ines (Elina Muld) ning Anna

Levandi (Merili Arjakas). Lõpetasime oma vägagi produktiivse päeva kooli sööklas, kus enne teeasumist pakuti kuumateed ning maitsvat kringlit.

Ainult kasu

Mis ma oskan öelda, isegi mulle, kelle ühtekuuluvus reaalinete ja realistliku maailmavaatega pole niivõrd arenenud, hakkas külge soov olla reaalikas. Ah, küll jõuab seda poolt ka endas veel arenada! Sõpru ju ei ühenda kool ja klass, vaid ikka ühised jututeemad ja isiksused ise. Nii jätkugugi traditsioon ja oodakem meie ühiseid sõpru pealinnast külla juba järgmisel aastal, kui tähistame koos taas kord seda sõpraderohket 14. veebruari.

Reaalkooli õpilaste ulakus sarnaneb treffneristidega: Kui terava pilguga jälgida, siis ka meie kabinetis 213 sodivad õpilased pistikupesid.

Neli ja pool tundi humanitaarset ainek

Ma siiralt tahaks seda artiklit alustada kirjeldusega ootusärevatest ja rõõmu täis nägudega õpilastest, kuid tõsiasi on, et ei silmanud aulasse sisenedes mitte ühtegi. Oli 26. jaanuar, täiesti tavaline neljapäev ning äärmisel juhul veidi uudishimulikud, kuid enamasti juba ette tüdinenud ilmetega humanitaarid täitsid saali.

TEKST KADRI HIIBUS
FOTOD ERAKOGU

Meie, kes saime humanitaarkonverentsist kohustuslikus korras osa juba eelmisel aastal, võisime ähmaseid mälestusi kokku pannes tõdeda, et ega suurt ei meenuki. Ehk oli mingi vilistlane, kes rääkis, ja keegi käis kuskil Kihnus ja see on ka enam-vähem kõik, mis mälusoppidesse alles jäänud.

Algus oli paljutootav

Esimesena esitles Tõnis Väher (12.e) oma humanitaarpraktikat “Muusikalise

oma kiireloomulisuse ja rõõmsameelsusega vähemalt alustas konverentsi kenasti. Üritasin kogu üritust mõtetes päris mitte v e l maha mat- ta. Edasi kõneles üks kahest vilistlasest – neijast – Mart

Zir- n a s k . Ajakirjanik Eesti Ekspressist lõhkus kohvisõltlasest närvihaige ajakirjanikuimidži õige ruttu. “Kirjutamine on töö. Nagu – päriselt” kandis tema esitlus pealkirja ja tuli välja, et nii see tõesti on. Asjasse süvenemata ja töö vastu

kirge tundmata ei saa sellel alal midagi ära teha, kõlas tema esitlusest läbiv idee. Vaimukate ja asjalikult illustreerivate näidetega (Hemingway olevat ühte lõiku 60 korda ümber kirjutanud) jõudis ta kaasahaaravalt järeldusele, et “Väga heas loos pole midagi juhuslikku”. Ja nii ongi.

Teise vilistlasena astus kuulajaskonna ette Tartu Ülikooli eesti kirjanduse õpetooli lektor ning Eesti Kirjanduse Seltsi teadussekretär Marja Unt. Särtsakas punapea on ideaalne sõnapaar teda iseloomustama. Ta oli entusiasmi ja energiat täis ning lootis ehk meid, õpilasigi kaasa haarata, kuid edutult. Tema Tartu kirjanduselu tutvustav esitlus on küll väga informatiivne, kuid eelmisele täielik vastand. Lõppkokkuvõttes õpilastes lugemishuvi sütitamine ning teabe jagamine tal isegi ehk õnnestus.

Kell aina tiksus. Järgmisena tegid oma ettekande Katrin Helena Kuslap ja Triin Luha, kelle praktika hõlmas nii poliitilist stimulatsiooni kui koolile Unesco Ühendkooli tiitli saamist. Liis Veski ja Martin Tender korraldasid kooliperele

Kihnu pisineiu: 12.e klassi neiud veetsid 4 päeva Kihnu saarel ja kogusid teavet Kihnu eluolu ja keele kohta.

kindlasti mitte märkamatuks jäänud loomingulisi õhtuid, mis andsid korraldajatele kogemuse, kuidas sellelaadseid üritusi korraldada, samuti omandati oskus täita piinlike vaikushetki küsimustega. Ettekanne tekitas huvi küll – oleks võinud vaatama minna. Sigrid Sitnikov ja Uku Lillväli viisid oma praktika raames läbi heategevusliku koogilaada ning kontserdi. Kogutud raha jagati Tartu Loomade Varjupaiga ja Tartu Ülikooli Kliinikumi lastefondi vahel. Kevadine kontsert oli tõesti soe ja armas ning olgem ausad – ega Marten Kuninga esineminegi väga kahjuks tulnud.

Ega Marten Kuninga esineminegi väga kahjuks tulnud

Jorma Küti ja Margus Punga praktika teema oli “HTG sõnas ja pildis”. Nende ülesandeks oli koolielu jäädvustamine. Noormehed tunnistasid isegi, et olid veidi laisad ning laenasid materjali ka näiteks hoopis loodusklassis õppivalt Andreas Raukaselt. Samuti mõistsid nad, et fotograafiks olemine polegi ainult lust ja lillepidu, vaid nõuab aega ja kannatust. Vähemalt on pole neil probleemi eneseirooniaga.

Marili Tomingas ja Ann Tuulikki Jürgenstein tõlkisid enda praktika käigus vene

Arheoloogilised kaevamised: Ajaloost saab kõige rohkem teada, kui kaevuda mulda.

Hubane seltskond rätsepaistes: Küpsiste ja tee saatel nautiti kooli ajaloomuuseumis loomingulistel õhtutel Rakvere näitleja Kertu Moppeli jutustusi.

fraseoloogisme eesti keelde. Kuigi ma pole elus päevagi vene keelt õppinud, suutsid nad edukalt ära seletada, milles nende töö seisnes.

Väljakaevamistelt Hollandisse

12.d neiud Sandra Sagar, Kaisa Mill, Elisa-Rael Tõnnov, Elis Kusma ja Diana Salf osalesid hoopiski arheoloogilistel väljakaevamistel. Kuigi nad tunnistasid, et midagi erilist põnevat (peale söestunud puidu) nad ei leidnud, oli kogemus ikkagi kõi-

ke seda vaeva väärt ning nad nautisid igat hetke.

Veiko Strauss, Karl Kristjan Kaup ja Maimu Jõgeda aitasid korraldada noortevahetusprojekti Merlet College'iga Hollandis. Kui välismaa noored üleelmasid sügisel siin käisid, saadi teada, et arvestuste nädalal on selliste ürituste korraldamine võrdlemisi halb idee ning samas kevadel välismaa noortel külas käies mõisteti, et inglise keel on maailma-keelena ikka üks võimas keel küll.

Lõpp tuli kähku

Rohkem või vähem kannatlikult kuulasime ära ära ka viimase esineja – Juudit Grossi. Tema praktika seisnes prantsuskeelsete mängude ja harjutuste koondamisel Moodle'i õpikeskkonda. Publiku ärevuse kompenseeris neiu rõõmus ja energiline olemus täielikult.

Toolid juba kriuksusid ning kotid sahisid. Kõvasti hilinevõtt lõppes humanitaarkonverents sama mõtetu meeoluga, millega see algas.

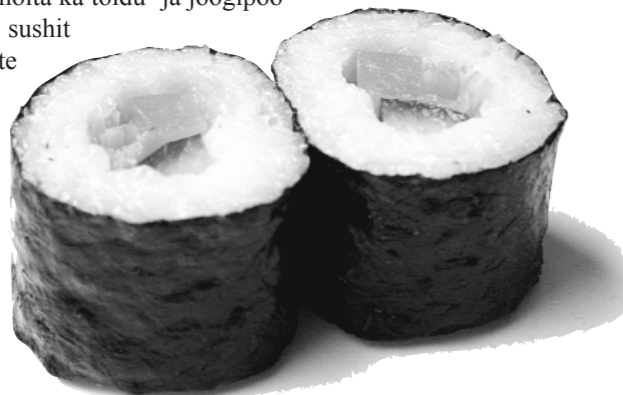

**KUI SA JUHUSLIKULT EI JÕUDNUD TRÜKISOOJA
MIILANGUT ENDALE KRABADA, SIIS NÜÜD ON SEE
VÕIMALUS!**

**MIILANGU UUT KODULEHTE VAATA
WWW.HTG.TARTU.EE/MIILANG**

TAGAPINGI LOOD

Mie eeskujulikke gümnasiste on tabatud tundide ajal malet mängimast ja kaardimaja ehitamast. Samuti on uueks hobiks 1000-tükiliste puslede kokkupanemine. Mõned kodanikud harrastavad toolide najal kätekõverduste tegemist. Tagasi ei hoita ka toidu- ja joogipoolisega – süüakse sushit ja pooleliitriste veepudelite asemel on laua all peidus 5-liitrised kanistrid. Huvitav, millal õpetajad kõike seda märkama hakkavad? Ja kas nad üldse tahavadki ...

AJUD RAGISEMA

2			6				1
4	3			7		8	
		6			8	3	
	2		1			8	4
		7				1	
6	1				9		7
		1	2			9	
		2		3			1 8
3					5		2